

Настя Мельниченко

Для всіх вікових груп

Люди і собаки: відповідальне власництво

1. Пес на роботі

Гася побачила його просто у дворі. Він з надією проводжав поглядом кожного перехожого, але все дарма. Вона якраз поверталася зі школи, тому мала час і натхнення, аби сісти поруч і поговорити. Пес відповів їй стриманим лизем у носа.

«Ти, певно, загубився...» — здогадалася дівчинка.

Але на собачій шиї не було нашійника з адресником, хоч пес і виглядав доглянутим та домашнім. Єдине що — безпородним.

Гася хутко забігла на свій третій поверх, не роззуваючись доскакала до холодильника, відчинила його й злапала холодну сосиску. Напевне, ні старий кетчуп, ні кефір пса б не спокусив, а більше в неї нічого й не було.

Так їх застала мама, повертаючись з роботи: дівчинка говорила з псом, гладила і допомагала йому виглядати господаря.

— Хто це у тебе, і чому ти досі не за уроками?

— Ось, собака прибився. Лишімо його! Він такий розумний!

— Та це звичайний бездомний пес! Таких на вулиці тьма.

— Не суди за обкладинкою, — обурилася Гася. — Дивися! Пес, сидіти! Лежати! Голос! Лапу! Поруч! До мене!

— Вау... що ж... Я вражена. Напевне, хтось дуже його шукає.

Мама сфотографувала пса й розвісила оголошення у всіх групах у соцмережах. Але ніхто не відгукнувся. Це було дивно. Такого кмітливого собаку не можуть не шукати!

— Господарі можуть не мати соцмереж, але пса мали чіпувати... — замислено сказала мама.

— Це як? Як прибульці?

— Не мала досвіду з прибульцями, але господарі часом ставлять своїм собакам під шкіру чіп, який можна зчитати і знайти, на кого зареєстрована тварина.

Мама, Гася і пес (якому за пару днів уже знайшли дешевенький нашійник і повідець) пішли до ветлікарні. Тамтешні фахівці спеціальною машинкою зчитали номер чіпа — він справді там був! Мама миттєво науглила контакти господарів.

— Але, може, все ж лишимо його собі? — спитала Гася, стримавши мамину руку з телефоном.

— Я теж дуже хочу лишити його собі. В житті не бачила розумнішого пса. Але його ж, напевне, шукають і дуже люблять. Ми не маємо права.

Власник Плуто (а саме так звали загубленого пса) хутко приїхав і відразу міцно обійняв улюбленця. А відпустив з обіймів уже одягненим у спеціальну червону шлейку, на якій було написано «Service dog».

— Він службовий?! — не повірила очам Гася. — Ось чому він... Шукає наркотики чи щось таке?

— Ні, — усміхнувся господар. — Цей пес допомагає нашому синові. Коли йому погано й важко контролювати емоції — Плуто привалює його своїм тілом, аби син почувався в безпеці. Коли синові зле, пес лиже його руки й не дає собі нашкодити.

— Вау, в житті не думала, що собаки таке можуть!

— Собаки можуть усе, якщо їх правильно навчити, — м'яко відповів господар. — Ходімо, Плуто!.

Плуто глипнув на Гасю і радісно побіг за чоловіком.

Наступного разу Гася зустріла Плуто аж через рік у парку, поруч із худим хлопчиком та його батьками. Пес ловив кожен рух хлопчика і завжди був готовий підійти й підсунути голову йому під руку. Гася хотіла кинутися до Плуто й обійняти його, але мама її спинила.

— Доню, пес зараз на роботі. Поважаймо це.